

1 de la mina vez en Valladolid perteneciente al monasterio de los dominicos de la época. El Dr. Cazalla dice una recta intervención, que, evidentemente, no viene de su autoridad y el tratado de Felipe II.

2 Ha sido Mura canónigo. Mi biblioteca ha tomado desde
descubrir la novela en todos sus numeros. El tratado de
la y Felipe II se dirigió para su intervención contra los leales.
Itasfa
trata el punto que el auto de 1559 ^{de} confirmó el monasterio
en Valladolid se refería a su heredad de la novela a todo lo que el Santo
Oficio en el Siglo XVI

3 La villa vuelve a tomar ^{en mi libro} su carácter rural y la villa urbana.
viva
Pero en el este nace la villa desarrollada ^{viva} en la villa rural;
comienzo de la villa en Bilbao y Vizcaya-Bajío; industrialización de la prisión;
decisión definitiva de Medina. Se crea en la villa un denso sistema ^{VAS}
territorial hasta el punto de que cuando el trío desciende en la villa hay
nunca en libertad. En ese momento es que la villa viene a Valladolid
para ser la capital.

4 Ha sido largo y pesado. El final de la novela ~~llega~~ ^{figuran} la villa
y dentro de ella las universidades. Pero aparte de los estudios hay historias
de la noche,
universitarias, las horas de los estímulos que son horas al día. En estos re-
latos ^{distil} historias de una ~~intensidad~~ intensa la evocación.

لهم انت وحدك لا شريك لك ولا مثيل لك لا ينافيك في
الله عز وجل لا ينفع بالله عز وجل لا ينفع بالله عز وجل

لهم انت أنت الباقي - ثم قال لهم يسوع قاتل العذراء فما يفعل
فأجابوا يسوع بقولهم: يا رب أنت أنت الباقي - فلما سمع ذلك
رسولهم أخذ يسوع وقام على سطح الماء فلما رأى الناس ذلك
لهم أنت أنت الباقي - ثم قال لهم يسوع قاتل العذراء فما يفعل

Construcción
realizada en el año 1920 y que se ha conservado hasta la fecha.
En su interior se encuentra una gran sala de reuniones y un
salón de baile que se utilizó para las bodas y fiestas más importantes
de la localidad. En la actualidad es sede del Ayuntamiento, dependiendo
de la Junta de Andalucía. La construcción es de mampostería con
piedra de la Sierra de Grazalema.

5. De)

E (En los años 70 se acaban terminar las - En los años 80 se acaban terminar las
maños saludos en un mundo de...) A veces uno tiene la suerte de vivir
la posibilidad de amar pero a veces el amor de la novela todo es
~~no~~ no se siente ya pasas arriva.

6. ¿Qué me has... Iniciando con 1970 el Delibes de Nicanor. Una
música triste, melancólica, ^{con} ~~magistral~~ y tristes de risa. Pero si ha
de vivir este en el fondo de la novela?

7. Tu libro "Me ni". Una novela donde llevas al límite o más
que más, el material de los mitos. Te demando que sea
~~una novela~~ ^{adaptación} la historia de un mito del poeta.

Yo creo que se traza de la tibia y lo dice lo más fácil
la adaptación de tus novelas al cine.

8. He estado -innumerables veces- en "Herraje". La idea de este libro.
La nací en el año 95 y la terminé en diciembre
del ~~96~~ 98. Ha sido necesario mucha lectura, ~~muchas~~
~~charlas~~ ^{en la} ~~en la~~ y las redacciones han ido mejorando de la mu-
erta hasta darla una terminada.

9. Tú la voluntad de tu novela. Mi actitud ante
la escritura ha variado poco. Sijo ~~manteniendo~~ la idea
initial durante mucho tiempo y, cuando estás creando
la trama. Durante aquí no cuando escribo la novela
yo ya la he leído.

Miguel Delibes

Escriptor

«Quan escric un llibre, jo ja l'he llegit»

EP
Valladolid

Després de 50 anys de dedicació plena a la literatura, Miguel Delibes (Valladolid, 1920), continua mantenint la mateixa passió que quan va escriure la seva primera novel·la, «La sombra del ciprés es alargada», amb la qual va guanyar el premi Nadal el 1948. Ara ha publicat una altra obra, «El hereje» (Editorial Destino), ambientada en la Castella del segle XVI i de la qual ja ha venut més de 90.000 exemplars.

El tema i l'època de «El hereje» difereixen una mica de la trajectòria literària que ha seguit fins ara, tot i que hi ha moltes semblances amb el Delibes de «El camino» o «Los santos inocentes». La novel·la explica la història de Cipriano Salcedo: el seu naixement, el seu ingrés en una escola d'orfes, els seus estudis de lleis, els seus amors, el seu matrimoni amb Teodomira i el seu contacte amb el moviment luterà.

—És la primera vegada que viatja al segle XVI en la seva literatura. Què li ha cridat l'atenció d'aquest període?

—És l'únic període en què Valladolid participa en els moviments protestants de l'època. El doctor Cazalla crea una secta luterana, que finalment serà vençuda per Carles V i executada per Felip II.

—Situa «El hereje» en un moment molt recordat aquest any per la celebració dels centenaris de Carles V i Felip II. Ha estat casualitat? Què destacaria d'aquestes figures?

—Ha estat pura casualitat. La meva visió sobre aquests personatges no ha canviat després d'escriure la novel·la. L'emperador Carles i Felip II es van distingir per la seva intransigència amb els luterans, fins al punt que l'acte de fe de 1559 a Valladolid és segurament el més crueŀl dels duts a terme pel Sant Ofici el segle XVI.

—Tot i estar ambientat en un període històric molt diferent, el llibre es torna a centrar en un

MARTA CACHO/EFE

Miguel Delibes. L'escriptor de Valladolid ja ha venut uns 90.000 exemplars de la seva darrera obra, «El hereje».

escenari molt estimat per vostè.

—Sí. Castella torna a figurar al meu llibre. La Castella rural i la Castella urbana. Però en aquell segle, Castella va desenvolupar una vida més viva que avui: comerç de llanes amb Bilbao i Països Baixos, industrialització de Segòvia, les fires de Medina... El cereal era tan important que, si el blat escassejava a Castella, hi havia gana a Espanya. És el moment en què la cort ve a Valladolid, tot i que no s'hi queda.

—Com va ser el procés de documentació per a un tema que requeria algunes dades històriques molt precises?

—Ha estat llarg i penós. Al final de la novel·la, hi figuren els llibres i autors que he consultat més. Però a part d'aquests hi ha històries universals, històries dels oficis, de la moda, etc. que ens posen al dia. En aquestes relats històrics, el més difícil és evitar els anacronismes.

—Es tracta d'una novel·la d'amor o de religió?

«A 'El hereje' es veu el Delibes de sempre. És una història trista, pessimista, amb vestits i decorats d'època»

—De totes dues coses, però ambdues acaben malament. En els dos aspectes, Cipriano Salcedo és un perdedor. A darrera hora sembla possible que li sorgeixi la possibilitat d'estimar, però a aquelles alçades de la novel·la tot està potes enllaire.

—Trobaran els lectors un nou Delibes en aquestes pàgines?

—No ho crec. Sóc el Delibes de sempre. És una història trista, pessimista, amb decorats i vestits d'època, però, què representen en el fons de la novel·la?

—Creu que l'obra es podria

adaptar al cinema o al teatre, com ja s'ha fet amb d'altres llibres seus?

—Suposo que sí. Aquesta novel·la es pot dur al cinema o, encara millor, fer-ne un serial per capítols. És massa densa per resoldre'n l'adaptació d'un sol cop.

—Han passat gairebé tres anys des de la seva última novel·la, «Diario de un jubilado». Per què aquest silenci?

—He estat immers en «El hereje». La idea de la novel·la va néixer la tardor del 95 i la vaig acabar d'escriure la primavera del 98. He necessitat moltes lectures i tres redaccions gairebé íntegres per donar-la per acabada.

—Com s'enfronta a la professió literària actualment?

—Amb la responsabilitat de què sóc capaç. La meva actitud davant l'escriptura ha variat poc. Continuo donant voltes a la idea inicial durant molt temps i, quan està madura, l'escriu. Vull dir que quan escriu un llibre, jo ja l'he llegit.

